

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Arg. VI.

ROCK ISLAND, ILL. och Bellingham, Wash., Juli 1905.

No. 7.

Några ord till de unga.

"Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad? När han håller sig efter Guds ord." Ps. 119: 9.

Det är ju ungdomen framför allt, som behöfver en lykta för sina fötter på den slippriga vägen genom den frestande världen. De unga behöfva en vägvisare, emedan de på så mångfaldigt sätt lockas både utifrån och inifrån. Det heter därför med all rätt, att ungdom och visdom icke följas åt. Guds ord betygar ock själf, att människohjärtats uppsåt är ondt allt ifrån ungdomen. Lycklig därför den yngling, som i likhet med den unge Tobias af en from fader eller moder får med på sin färd från hemmet det gyllene tänkespråket: "I allt ditt lif haf Gud för ögonen och i hjärtat och tag dig i akt, att du icke samtycker till någon synd eller gör emot Guds bud." Lycklig den yngling, som följer den unge Josefs föredöme och midt ibland världens frestelser tänker på Gud och hans heliga bud och med from afsky säger: "Hvarför skulle jag göra så mycket ondt och synda mot min Gud?" Huru mycket bättre vore det icke bestäldt med våra unga, om de hölle sig vid Guds ord. Om de hade bibeln i fickan och Guds ord i hjärtat, så följdes de på lifvets färd af en i sanning god kamrat. Denne skulle visa dem rätta vägen, bevara dem för synd och föra dem hem till Gud. I den blodiga slaktningen vid Waterloo träffades en ung engelsk officer midt i bröstet af en kula och segnade ned medvetlös. Han fördes bort såsom död. Men inom en kort stund slog han upp ögonen och kände sig frisk och oskadd. Kulan, som skulle träffat honom midt i hjärtat, hade stannat i ett litet nytt testamente, som han hade i bröstfickan. Bibeln hade räddat hans lif. Och hvad Guds ord här genom en märkvärdig tillskickelse i timligt hänscende utträttade, har det andligen gjort åt tusenden och åter tusenden.

Det har bevarat deras hjärtan i frestelsestunden och såsom en ogenomtränglig sköld gjort satans glödande pilar maktlösa. Därför, I föräldrar, kännen det som en helig plikt att redan tidigt hos edra barn inplanta vördnad för Guds ord och en oskrytad kärlek därtill. Och får detta ske icke endast genom förmaningens ord, utan framför allt genom edert eget föredöme, genom den gemensamma bönen och husandakten och genom ett i sanning kristligt samlif. K. GEROK.

Några erinringar ifrån synodmötet i Stanton, Iowa.

Columbia-konferensen representerades vid detta möte af pastor N. J. W. Nelson, pastor B. S. Nyström och herr Oscar Carlson. Alla röstgäande ombud vid mötet voro till antalet omkring 162, präster och lekmän tillsammansstagna. Antalet prästmän, som intogos genom ordination eller inflyttning vid detta möte, voro 35, 4 af dem voro förut ordinerade. Bland dem, som prästvigdes vid mötet, var dr Gustav Andreen, president för Augustana College and Theological Seminary i Rock Island, Ill.

Tvenne af de vid mötet ordinerade, pastorerna Eckardt och Larson, utgå såsom missionärer till vårt missionsfält i Indien. Vår synod omfattar hednamissionen med varmt intresse, hvilket bland annat visade sig uti frikostiga gåfvor och bidrag för denna mission. Vid ett tillfälle vid synodalmötet upptogs \$800 för ett blifvande hospital i Indien.

Missionskassorna äro visserligen tomma och t. o. m. skuldsatta. Men detta förhållande kastar icke nödvändigtvis någon skugga på vårt folks frikostighet uti att uppföra för Herrens sak. Det visar i första rummet, att vi hafva ett stort arbete om händer, och att vi icke hafva rum för en enda person eller dollar att förblifva fåfång uti vår missions

tjänst. Väl kunna och böra våra bättre lottade landsmän bidra med större summor än hittills, och vi hoppas, att de äfven komma att göra det. Men vi kunna dock icke vänta någon kassabehållning, så länge vi hafva så många dörrar öppna. Angående vår skolsak tycker dock undertecknad, att debit och kredit borde bättre stämma öfverens, då denna verksamhet är mindre en missionsangelägenhet än en hjälp för den studerande ungdomen att finna en genare och maktigare väl till anseende, ära, rikedom och njutningar. Är det verkligen män, som vi fostrat vid våra läroverk och som såsom dess alumner nu äro spridda landet omkring uti väl lönade ställningar, så vänta vi, att de sätta sig i spetsen för att aflyfta skolornas skuldbördor, ej blott genom att tigga af andra, utan genom att själfva taga handen full ur egen ficka.

Vår lilla konferens var en ibland de tre inom synoden, som fullgjort sina skyldigheter mot synodalkassan, ty den hade insändt sina 3 cents per kommunikant för den saken. Vår konferens är en ibland dem, som för missionen uppoffrar högsta procenten per kommunikant. Vårt fält är stort, och vi hafva många missionsplatser, som vi icke kunna tillbörligen betjäna. Må Gud och vårt samfund hjälpa oss! Vår begäran om ett understöd af \$700 ifrån synoden hänsköts till synodens missionsstyrelse. Med kannedom om den välvilja, hvarmed synoden alltid omfattat vår konferens, tvifla vi icke på att begäran beviljas. Vi behöfde mycket mera, men vi försöka reda oss med det minsta möjliga och såge nog helst, att man ej behöfde hjälp utifrån. Synoden fattade beslut om att de konferenser, som mottaga understöd, skola redogöra för dessa medel, huru de blifvit använda.

Synodens möte 1906 skall hållas i Denver, Colorado. General Councils nästa möte hålles i oktober 1905 i Milwaukee, Wis. Till ombud från

Columbia-konferensen till nämnda möte valdes pastor C. E. Frisk, pastor G. A. Anderson suppleant.

B. S. NYSTRÖM.

Missionstal

[Hället vid "Kvinnornas hem- och heduamissionsförenings" årsfest i Stanton, Iowa, den 12 juni 1905 i sammanhang med synodalmötet af fröken Betty A. Nilsson, som förbereder sig att utgå som läkaremissionär till Indien.]

Medlemmar af kvinnornas missionsförening och öfriga vänner till missionen!

Jag har blifvit ombedd att säga några ord om missionen bland kvinnorna i Indien och orsaken hvarför vi såsom kvinnor böra särskildt intressera oss för densamma. Jag kan då ej annat än börja med vår sköna missionstext: "Så älskade Gud *världen*, att han utgaf sin enfödde Son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke må förgås, utan hafva evigt lif." Vi hafva så ofta glädt oss åt dessa sköna ord, men tänka vi alltid på att Gud älskar *världen*, ej endast oss här i Amerika och andra kristna länder, utan hela *världen*? Vi torde äfven komma ihåg, hvad Jesus sade till Maria, när han, den uppståndne Frälsaren, uppenbarade sig för henne vid grafven: "Gå och kungör det." Så lydte hans ord. När vi hafva kunskap om frälsningen, när vi tänka på alla de förmåner kristendomen bjuder oss att njuta, när vi omfatta Frälsaren i tron och känna oss så lyckliga och glada, skola vi då stanna och bara njuta? Gå och kungör det för mina bröder, sade Herren. Säg dem, att jag går till min Fader och eder Fader, till min Gud och eder Gud! Hur kunna vi vara så själfviska och ej tala om det för andra! Tänk sedan på de folk, som böja sina knän för stock och sten, som ej känna Guds kärlek, röres ej vårt hjärta af medlidande, rodna vi ej af blygsel öfver att vi ej gjort mer för våra dyrköpta syskon i fjärran hednaland? Tänk på Indiens arma kvinnor, sänkta i mörker, vidskepelse, slafveri. Jag läste nyligen om en missionär i Indien, som under det han var ute på sin vandring, såg en mängd hinduiska kvinnor, klädda i sina finaste dräkter, sitta på torget. Han frågade någon, hvad de sutto där för, och fick till svar, att deras män tröttnat på dem och skulle nu byta bort dem för andra. Somliga af dem sågo rätt

glada ut: de kanske tänkte att hvilket byte som helst vore bättre än den belägenhet, i hvilken de varit. Andra åter sågo hopplösa ut. Tänk, att behandla dem alldeles som slafvar eller djur! I allting är den hedniska kvinnan så förfärligt degraderad. Kvinnorna af de högre kasterna tillåtas ej att tala eller äta eller sitta, då någon man är närvarande. Hafva vi ej orsak att fråga, såsom Jesus frågade den gråtande Maria: "Kvinnu, hvi gråter du?" och sedan göra allt vi kunna för att borttorka tårarna af dessa arma kvinnors kinder? Huru skola vi då göra för att hjälpa dem? Jo, som vi veta, så får ingen manlig person tala till dessa kvinnor. Därför ha vi zenanasystrar, som besöka dem i deras hem. Vi ha skolor, där flickor undervisas i både kristendom och vanliga göromål. Somliga af dessa flickor blifva sedermera bibelkvinnor. De hjälpa zenanasystemen i hennes arbete. De besöka regelbundet olika familjer och undervisa kvinnorna i bibeln; på många platser undervisa de äfven i något broderi för att därmedelst vinna inträde i hemmen. En liten gosse, omtalar en af våra zenanasystrar, gick till högskolan, där våra missionärer undervisa. Han bodde i en omgifning af brahminer. Hans fader var en lärd man, mycket fientlig mot missionärerna. En dag blef gossens lilla syster sjuk. Zenanasystemen eftersändes, och hon blef snart god vän med både modern och mormodern. De lofvade till sist, att en bibelkvinna skulle få besöka dem regelbundet. De brukade sitta på en matta, lärarinnan och hennes elever, och de lyssnade med intresse till ordet om Jesus, Frälsaren.

Lätom oss också se, hvad en kvinnlig läkaremissionär kan göra. Hon håller i sin hand den nyckel, som kan upplåta lyckta dörrar. Hon kan finna vägen till hjärtan, som äro slutna för all annan verksamhet. När hon sitter vid sjukbädden och gör allt hon möjligtvis kan för att lindra den sjukas plågor, bevisa vänlighet och kärlek mot alla, då utbrister den arma hindukvinnan: "Aldrig visste jag, att kristendomen var sådan!" Då äro deras hjärtan öppna för berättelsen om den rätte Läkaren, som kan hela både kropp och själ. Alla dessa verksamhetsgrenar äro viktiga, både zenanaverksamheten, skolorna för flickor samt läkaremissionen, men för tillfället synes det, som om det bästa sättet att

missionera är att visa hedningarna praktiskt, att de kristnas Gud är kärlekens Gud. Jag vet af intet bättre medel att åstadkomma detta resultat än läkaremissionen, och på det att denna verksamhet må kunna bedrivas med största framgång, bedja vi: "*Gif oss ett hospital!*"

Hittills har arbetet bland de sjuka bedrivits i ett så kalladt "dispensary" samt genom att besöka patienterna i deras hem. Men det är ett hopplöst arbete att betjäna dem i deras hem med mörka rum, så små och osunda, att man undrar, hur en frisk människa kan lefva där. Många patienter komma långa vägar, och när en operation är nödvändig, så är det omöjligt för läkaren att utföra den, ty man kan icke gifva nödig vård efteråt. Då tycka de, att vi äro liknöjda, hårdhjärtade; men om vi hade ett hospital, så behöfde de ej tycka så. Och när vi få hospitalet färdigt, så hafva vi äfven patienterna där under Guds ords inflytande för en längre tid och därför mer hopp om att vinna dem för Jesus. Lätom oss då verkligen uppoffra något för missionen. Om vi älska Gud, så måste vi *visa* det. Däruti består kärleken till Gud, att vi *hålla hans bud*. Hvad skola vi då göra? Jesus sade till sina lärjungar, att bättring och syndernas förlåtelse skulle predikas för *alla* folk, begynnande på Jerusalem. Icke ha vi gjort vår plikt där. Vi kunna ju ej alla gå ut och predika för hedningarna, det är sant; men i Jerusalem, d. v. s. hemma, där kunna vi alla predika med vårt kristliga umgänge, med goda exempel, med att gifva allt vi kunna till missionen och säga ett godt ord till andra därom, när tillfälle gifves, att bedja för missionen och särskildt för de missionärer, som äro på vårt arbetsfält, och så mycket annat.

Så snart jag tänker på missionen, kommer jag ihåg den där lille pilten med sina fem bröd och två fiskar där i folkskaran hos Jesus. Tänk, så mycket folk, hungriga, trötta och fattiga! Och lärjungarna så alldeles rädlösa. "Här är litet fisk och bröd, men hvad förslår det?" Aek, hur många gånger tänka vi ej sammaledes. Vi se för vår inre blick de tusental, de millional af människor, som sakna lifvets bröd. Här är en dollar, det är allt jag kan ge; "hvad förslår det bland så många?" En annan säger: "Jag kan endast gifva några cents. Det är inte lönt;

det är bättre jag låter bli: hvad förslår det?" Men den lille pilten är så glad att få ge den snälle Jesus sin lilla matsäck. Han är visst hungrig, han med, men han ger Jesus så mycket han har. Han behåller ej hvad han behöfver själf och ger hvad som blir öfver. Han ger *allt han har*. Dock, hvad förslår det bland så många? Det har han ej med att göra. Han har gjort sitt allra bästa af villigt hjärta, se'n gör Jesus resten. Men hur skola människorna få maten? Tänk, om alla skulle fram och hjälpa sig själfva, hvad oreda det skulle bli. Det går ej an. Gud är ordningens Gud. Lärjungarna skola dela ut brödet till dem. Och se huru flitiga de äro! Jesus väl-signar brödet, och folket sitter i ordning och väntar. Men se så långt bort somliga sitta. Är det någon af lärjungarna, som vill gå ända dit bort till dem? Ja, alla få hvad de behöfva.

Är det några, som äro hungriga nu och vänta på att lifvets bröd skall delas ut till dem? Ack, de som äro hungriga sitta långt bort. Hvem går till dem med evangelium? Tänk, så länge de ha väntat, och de vänta än, och Jesu lärjungar tycka, att det är alldeles för långt att resa bort till hednaland för att gifva hedningarna det bröd, som nederkommer af himmelen och gifver världen lif. Och de som äro närmare, de få detta bröd utdeladt ibland sig om och om igen, och de äro så nära och hafva ett sådant öfverflöd däraf, att de ej sätta värde därpå. Ack, om många ville tänka på dem, som äro långt borta, och dela ut till dem. Men om en eller två vilja hörsamma Guds röst och gå ut till millionerna i hednaland, "hvad förslår det?" kommer frågan igen. O, att många ville gå ut och sprida lifvets evangelium! En man eller kvinna kan vara ett redskap i Herrens hand till många själars frälsning. Men är det flera, så kunna flera själar få höra Guds ord. Säden är mycken. Herre, sänd arbetare i din säd!

Men låtom oss se på de tolf lärjungarna igen. De hafva sina korgar att bära med, och det behöfves nu också. Vi kunna bära våra korgar hemma och samla medel i dem för att sända ut missionärer. Det är nog mängden, som är villig att gå, om vi bara hade nog medel att sända dem. Och missionärerna kunna ej heller gå tomhändta. De måste ha korgar med bröd och fisk. De måste

gifva folket det evangelium, som kallas lifvets bröd, men de måste äfven hafva lekamlig spis, och de måste hafva något i lekamlig väg att gifva de fattiga och hjälpbefövande, som de komma i beröring med. Där få de, som äro hemma, tillfälle att hjälpa till att fylla korgarna åt dem som gå bort. Men nu en annan sak. Folket, som suttit där borta så länge och väntat, har fått vänta så, att det mistat allt hopp om att någonsin få hvad det behöfver. De äro mistrogna mot de hvita. De tro, att de vilja dem ondt i stället för godt. Därför måste vi försöka återvinna deras förtroende på något vis. Ett sätt hvarmed den kristna kyrkan nu söker att vinna hedningarnas förtroende är genom läkaremissionen. Det är intet nytt sätt. Nej, tvärtom. Ty var det ej på detta sätt Jesus missionerade? Han botade sjuka, gjorde väl och hjälpte alla. Nu skola vi försöka att genom barnhärtighetsverk vinna världen för Jesus.

Som vi förut nämnt, så är kvinnan i hednaland en stackars förtrampad varelse, som lider utsägligt, ja, som lider till den grad, att mången arm moder, hellre än att se sin dotter uppväxa och föra ett så olyckligt lif som hennes eget, kväfver sitt älskade barn, sin kära dotter, strax efter födelsen för att rädda henne undan ett sådant lidande. Jag behöfver ej tala om de stackars flickor, som giftas bort af sina föräldrar medan de ännu äro helt utbildade, eller om deras vanvård under sjukdom, deras olyckliga ställning om de äro mödrar till döttrar och unga söner, deras bittra lif såsom änkor o. s. v. Det är dessa olyckliga människor, som vi kvinnor egentligen vilja hjälpa. Det är för dessa arma kvinnor och deras sjuka barn, som vi vilja bygga vårt hospital. Det är för att lindra deras lekamliga lidanden och visa dem till den rätte läkaren, som helar både *själ* och kropp, som vi sända kvinnliga läkare till Indien. Vi känna alla till en del af våra missionärer där. Vi hafva läst om dr Woerner, som utfölyar en så välsignelserik verksamhet bland sjuka kvinnor och barn där nu. Men hon har mycket mer att göra än hon hinner med. Hon behöfver hjälp, och för att få denna hjälp behöfves penningar igen. Ack, låtom oss alla fatta tag på nytt och, när vi komma hem, uppmanera vänner och grannar och göra *allt vi kunna* för att få vårt

hospital färdigt i Rajahmundry. Vi kvinnor af Augustana-synoden, kvinnor af ett folk, som älskar Gud, som känna till hvad Jesu kärlek är, ha vi ej så mycket af Jesu sinne, att vi ömma för våra medmänniskors väl? Ha vi ej en så stor käsla af tacksamhet att *vårt svenska* folk ej ännu äro hedningar, att vi vilja *offra*, verkligt *offra* något, tid och *penningar*, att de, som äro i så stor både andlig och lekamlig nöd, måtte få lära känna vägen till glädje och frid! Jag kunde tala om flera berättelser från hednaland, som visa, att det är ej förgäfvets att missionera; som visa att folket är tacksamt till Gud och till missionärerna, som lärt dem känna Frälsaren; som visa, att om än stor fiendskap visar sig mot missionärerna ibland, Gud dock bevarar sina trogna vittnen och att han väl-signar deras verk. Men vi kunna ju läsa sådana berättelser i våra missionstidningar, och jag hoppas att det är ingen här, som ej läser missionsnyheterna i våra tidningar med stort intresse.

Innan jag slutar, måste jag nämna en orsak till, hvarför vi böra missionera. Jesus steg ned till denna syndiga, mörka jord från sitt ljusa, sköna, fridfulla hem i himmelen. Han hade där i sitt hem allt hvad han kunde önska sig. Allt var glädje, frid, fröjd, ljus, sällhet utan like. Gud, hans Fader, älskade honom såsom en jordisk fader älskar *sin ende* son, sitt kära barn, ja mer, ty han var Gud, och han såg människornas nöd och

"Till ende Sonen sade han: jag måste mig förbarma. Far ner uti det syndaland och lös de fångar arma af deras synd och stora nöd, fräls dem ifrån en evig död och låt dem med dig lifva.

Sin Fader Sonen lydig var, kom till mig här på jorden. I mänskligheten uppenbar, är han min broder vorden. Sin kärlek ville han bete och frälste mig från allt det ve, som jag förskyllt att lida.

För mig sitt lif, sitt dyra blod han ville icke spara, att för den dom, mig förestod, jag måtte tryggad vara. Han blef hos Gud min löfvesman, uti hans död min synd försvann: så är jag frälsad vorden."

När Jesus villig, lydte sin Fader och lämnade sitt sköna hem, fastän han visste att jorden var mörk och syndfull, fastän han visste att en så-

ker död förestod honom, ändå gick han, ändå *lät* fadershjärtat honom gå.

Ack, hvilken kärlek,
underbar, sann;
aldrig har någon
älskat som han.

När man tänker på allt detta, som Jesus gjort för oss, är det då någon, som känner sig af Guds Ande manad att verka hans verk i fjärran land och dock *kan* säga: "Nej, det blir för svårt att lämna mitt hem och mina kära"? Är det ändå någon fader eller moder, som *kan* säga till sitt barn, som Herren kallar att förkunna evangelium i Indiens ängd så huld: "Nej, mitt barn, jag kan icke släppa dig. Har Gud gifvit dig åt mig, så vill jag äfven behålla dig. Mitt hjärta skulle brista, om du skulle lämna oss."

Jesus säger: "Hvar och en, som har öfvergifvit hus eller bröder eller systrar eller moder eller hustru eller barn eller äkrar för mitt namns skull, han skall få hundrafaldt igen och ärfva evigt lif." Lätom oss lyda Jesu maning: "Gå och kungör det för mina bröder." Lönen är viss. Ju mer vi gifva, desto gladare känna vi oss, desto mer välsignelse få vi. Tänk, hvilken stor *nåd* att få tjäna Jesus, Jesus vår bästa vän. Tänk, när han skall säga till oss: Kommen I min Faders välsignade, det I hafven gjort en af dessa minsta mina bröder, det hafven I gjort mig. Tänk då, när vi få se glada hednakinor stående vid Jesu högra sida och vi ha fått vara medel i Guds hand att bringa dem evangelii budskap! Hvem tron I då är gladast, den som *uppfrott* mest, eller den, som *sparat* mest?

Mätte det kunna sägas om hvarje kvinna i vår Augustana-synod: "Hvad hon kunde, det gjorde hon."

Tacoma-distriktets missionsmöte i La Conner den 13-15 juni 1905.

Det var med nöje vi den 13 juni vände oss mot La Conner för att få vara med vid det kära mötet. Alla distriktets pastorer och vår kateket voro närvarande, och mötet var i allo ett af de bästa. Pastor C. E. Frisk var dock icke närvarande mer än en del af tiden.

Den 13 kl. 8 e. m. öppnades mötet med att fira "Grundläggarnas dag". Pastor Thoren höll det egentliga festtalet öfver ämnet: "Huru betydelsefullt och välsignelserikt våra

kyrkliga faders arbete har varit, är och skall blifva för vårt folk i detta land." Pastor Bergman talade öfver ämnet "Pastor L. P. Esbjörn", och pastor Larson öfver ämnet "Dr T. N. Hasselquist". Utom sång af församlingen sjöngo kateket Hawkins och pastor Larsen en sång hvar. Aftonen var lärorik och påminde oss om många orsaker till tacksamhet mot Gud för hans godhet.

Den 14 samlades vi kl. 10 f. m. för att samtala om ämnet: "Öfvergången från döden till lifvet", text: 1 Joh. 3: 14. Pastor Bergman, som ledde samtalet hade uppställt följande teser:

1. Öfvergången, Joh. 5:24. Till denna hörer: a) uppväckelsen, b) uppståndelse, Kol. 1: 12, 13; Apg. 26: 16-18.

2. Den saliga vissheten därom, 1 Kor. 2: 12. (Här må anmärkas, att den naturliga människan förnimmer intet af det Guds Ande tillhörer etc.) Rom. 8: 16; 2 Tim. 1: 12.

"Ty vi älska bröderna" — nådesyskon i tron på Kristus. Denna kärlek är ej orsak till den förutnämnda förändringen, utan ett bevis därpå och en följd därpå.

Samma dag hölls engelsk gudstjänst kl. 8. Kateket Hawkins predikade öfver en del af Joh. 10 kap. med ämnet: "Christ, the Good Shepherd." Pastor Larson predikade öfver 1 Joh. 1: 7. Kören avslutade gudstjänsten med en sång.

Den 15 kl. 10 f. m. fortsattes samtalet öfver ofvannämnda ämne.

Samma dag kl. 2: 15 e. m. hölls affärssession. Pastor Thoren rapporterade, att han ej kunna finna någon lämplig plats för vårt påtänkta allmänna ungdomsmöte den 4 juli. Följande beslut fattades:

1. att distriktets årsmöte skall vara det sista mötet på konferensåret;

2. att vårt nästa missionsmöte hålles i Vancouver, B. C., den 29-31 augusti;

3. att pastor Frisk inleder det allmänna samtalet;

4. att ämnet för samtalet skall vara: Den samma bättringen;

5. att programmet för mötet uppsättes af ordföranden och pastor loci.

Samma dag kl. 8 e. m. firade vi Herrens nattvard. Pastor Frisk höll skriftetalet. Han hade till text 1 Kor. 10: 16, 17.

Ganska många voro närvarande vid mötena och gudstjänsterna. Rätt många deltog äfven i den heliga

mältiden. Pastorn och församlingen fingo ock glädja sig öfver en tillökning i medlemsantal. Vi, som voro gäster gladdes innerligt med dem. Herren välsigne denna och alla våra församlingar. Må vi få glädjas öfver mångas omvändelse och lefvande tro på Herren Jesus.

SEKRETERAREN.

Festtal

af pastor V. N. Thoren vid frändet af grundläggarnes dag den 13 juni i La Conner, Wash., i sammanhang med Tacoma-distriktets missionsmöte.

Huru betydelsefullt och välsignelserikt våra kyrkliga faders arbete har varit, är och skall blifva för vårt folk i detta land.

Det första kyrkliga grundläggningsarbetet bland vårt folk var af en oerhörd betydelse redan från dess början. En ny tid i immigrationens historia hade inträdd. Stora sällskap af släkt och vänner anlände med hvarje fartyg, som från den gamla världen landade vid Amerikas kust. Dessa slog sig ned i kolonier här och där, hvilka sedermera under årens lopp ökades till stora mäktiga samhällen. Dessa immigranter möttes vid sin ankomst till Amerika icke af lutherska misionärer eller af den lutherska kyrkans välkomsthälsning, utan af en främmande troslära, som låtsades bära den lutherska kyrkans banér och med yttre fromhet och salvelsefullt tal lyckades vinna de flestas förtroende, emedan de aldrig hört talas om något sådant som en metodist eller dylikt. När därför Hedström, metodisternas missionär i New York begagnade svenska psalmboken och försäkrade immigranterna, att han ville vara luthern i god mening, skingrades lätt alla misstankar och så läto de sig ledas till platser, där metodisterna hade verksamhet. Det var därför af allra största betydelse, att den lutherska kyrkans banérförare voro män, som i begåfning, kunskap, klarsynhet och i synnerhet i uppriktig gudsfruktan och nitälskan för själars frälsning kunde, icke blott mäta sig med de förra, utan vara dem vida öfverlägsna. Sådana män voro också utaf Herren sända hit uti pastorerna Esbjörn, Hasselquist, Carlsson, Svensson, Norelius m. fl. De sågo faran och vinnlade sig om att afvända densamma, kosta hvad det ville. Hvem af oss kan ana hvilka försam-

kelser, lidanden och umbäranden de villigt underkastade sig för att värna den lutherska kyrkans barn och deras rika arf, hvilket de genom öfverflyttningen till den nya världen voro i fara att förlora. Det var en kritisk tid för dessa svenska lutheraner. Vår kyrka var ännu icke planterad bland svenskarna i detta land. Arbetet, som här skulle utföras var därför i djupaste mening ett grundläggningsarbete för kommande tiders större och omfattningrikare utveckling. Det gälde därför att lägga en god grund. En kyrka, som under århundraden växt under statens hägn och förmyndareskap i Sverige, skulle plauteras på annan mark, under säregna omständigheter. Här skulle hon icke stå såsom statens myndling, utan skulle på egen hand kämpa för sin tillvaro, vara sin egen lagstiftare och själf skaffa sig sin utkomst. Grundprinciperna i arbetet voro "att behålla våra landsmän i den rena lutherska läran och att söka göra denna lära lefvande hos dem, eller rättare, dem lefvande i Gud."

De fattade sin uppgift hvartill Gud kallat dem, och med trohet verkade de Herrens verk och deras arbete blef rikligen välsignadt. Gränsen mellan luthersk och reformert tro blef snart klar och större delen af vårt folk blef sin barndoms kyrka trogen. Ingen vill förneka att deras arbete varit härliga frukter. I sanning må vi härom säga: "Början är icke ändan lik." Början var en pastor och sedan om en tid två eller tre mera, några små hopar af fattiga immigranter boende på långt håll från hvarandra — nu äro vi till stora skaror vordna. Öfver 500 pastorer, närmare 1,000 församlingar med ett egendomsvärde närmare \$6,000,000, utbetala årligen till lärarelöner, mission, barmhärtighetsinrättningar, skolor o. s. v. \$1,170,000. Förstå vi hvad detta innebär?

Kunna vi beräkna, eller fatta värdet af deras arbete i andligt afseende? Ser du en här af mer än 220,000 själar, som nu samlas i sina tempel för att dyrka sin Gud och bekänna sin tro såsom dessa fäder gjorde. Ser du bland dessa en mycket stor skara, som icke blott följer med den stora hopen, utan som verkligen tränger sig ända fram till nådtrömmen, där de få sina sår läkta, sin skuld kvitterad, sina band löst, kraft och mod i lifvets alla vedermoder och näring för ett evighets

hopp, som ankrat sig fast innanför förlåten. Förmår du räkna ännu ofödda släkten, som skola vandra i samma tros fotspår och vinna samma härliga segerlön? Visserligen har senapskornet växt upp och blifvit ett träd, på hvilket kvistar himmelens fåglar bygga sina nästen.

Fädernas osvikliga trohet mot sanningen var det utsäde, som bär dessa frukter af hvilka vi få njuta. Hade eftergifter gjorts här och där och man för fridens skull hade jämkat med sanningen, hade icke den svenska lutherska kyrkan i dag stått stark och enig i detta land, som fallet nu är. Men det var icke stel ortodoxism, som kännetecknade deras verksamhet, utan en lefvande tro på sanningen och en brinnande kärlek till dem, för hvilka han gifvit sitt lif till återlösen.

Icke heller var deras arbete i författningsfrågan betydelselöst. Visserligen bär vårt samfunds författningar ännu märken efter föreningen med Norra Illinois-synoden, som i läran var mera reformert än luthersk, till styrelseform kongregationalistisk. Föreningen kunde på grund af slapphet i bekännelsen icke blifva långvarig. Den brast, och de våra bildade sin egen synod. De författningar, som då utarbetades för så väl synod som församlingar hafva så växt in i vårt folks känsla och medvetande, att alla försök att införa någon ny ordning hafva hitintills i det hela taget varit fruktlösa.

Att dessa våra fäder ordnade en fri kyrka, oberoende af andra samfund här i landet och oberoende af kyrkan i Sverige är väl mänskligt sedt orsaken till Augustana-synodens storhet. Hade de stannat under den Svenska kyrkans öfverinseende och hägn, hade utan tvifvel ännu en gång samma sorgliga erfarenheter upprepats, som svensk-amerikanerna af det 18:de århundradet fingo göra, då den lutherska kyrkan med egendom och allt föll i ett främmande kyrkosamfunds händer. Vi och våra efterkommande skulle med samma sorg och känsla af harm tänkt på våra fädernas arbete i Galesburg, Chicago, Andover m. fl. platser, som vi nu känna vid tanken på de gamles arbete i Delaware och trakterna där omkring.

Men deras framsynthet i arbetet har sin stora betydelse icke blott på det rent kyrkliga området, utan äfven på landtrömmen.

Enan själtva början af sitt arbete

visa de sig ifriga uti värnandet af traditioner och språk. Detta framkallades visserligen af ett förhållande varande behof af ett organ för verksamhetens bedrivande, i hvilket de olika församlingarna kunna följa hvarandra uti erfarenheter af strider och segrar. Men deras förtjänst ligger däruti, att de ägde mod till ett sådant företag, som kostade så mycket arbete och pengar.

Öfverlupna af arbete på det vidsträckta missionsfältet, då de måste tillbringa flera dagar på hästskjuts mellan predikoplatserna hade de ändå mod att åtaga sig utgifvandet af en svensk tidning. Detta företag gaf uppslag till andra af samma slag och utgjorde själfva brodden till svensk-amerikanska pressen och den kultur, som i våra dagar tilltvingar sig ett välförtjänt erkännande äfven i vårt gamla hemland. Den tidning, som sålunda grundades af dr T. N. Hasselquist antog från början såsom sin uppgift, att häfda den svenska nationalitetens ära och rätt gentemot "knownothingism" bland de frångörade anglo-amerikanerna. Den blef till oberäknelig nytta äfven för landet under den tid, då den fruktansvärda kampen utkämpades om Unionens bestånd och frigörelsen från slafveriets förbannelse.

Ännu i dag utgör den del af svensk-amerikanska pressen, som besjålas af våra kyrkliga fädernas anda, en stor makt i landet, och på ett förtjänstfullt sätt häfdar den svensk-amerikanska nationens heder, värdar dess språk och står orubblig för sanning, rätt och frihet.

Men större betydelse än pressen måste vi tillerkänna deras arbete för högre bildning. De insågo, att kyrkans framtid berodde på om hon kunde själf fostra sina lärare och tillfredsställa den vaknande försten efter högre och allmän bildning bland det uppväxande släktet.

Detta arbete påbörjades redan under föreningen med Norra Illinois-synoden. Frukterna af det samma äro ock storartade. Den kristliga bildningens tempel stå nu planterade såsom fyrtorn in i landets center, i norr och söder, vid österväg, och vi hoppas västerväg skall snart kunna räknas i dessa leder. Vi och våra efterkommande skola icke upphöra, att tacka Gud för detta arf, som fäderna lämnat oss. Hvad hade vårt folk varit i dag, om vi ankrat våra kristliga bildningsanstalter? Stafver med sina religionslösa skolor är icke

Columbia,

officielt organ för Columbia-konferensen, utgifves den 15 i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Hufvudredaktör:

Pastor Gustaf Bergman,

1902 Harris ave., Bellingham, Wash.

Medredaktörer:

Pastor B. S. Nyström,

Pastor N. J. W. Nelson.

Prenumerationspris:

För helt år i förskott.....50 cents.

För helt år till Sverige.....65 "

OBSERVERA!

Å den å tidningen eller omslaget fastklitrade adressslappen angifves, till hvilken tid tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerationstiden är utlupen, och att prenumerationen bör förnyas.

Då enskild prenumerant insänder sin afgift, erhåller han ej skriftligt kvitto, utan datot å adressslappen framflyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjliga misstag och oegentligheter.

Entry as second class matter at the Rock Island, Ill., P. O. applied for.

Konferensens ämbetsmän.

Pastor M. L. Larson, ordförande,

911 Stewart st., Seattle, Wash.

Pastor Gustaf E. Rydquist, sekreterare,

1717 Franklin ave., Astoria, Oreg.

Pastor C. J. Renhard, kassör,

560 Rodney Ave., Portland, Ore.

i stånd att gifva sann bildning. Någon har sagt: "Tro och vetande bygga i förening kulturens tempel."

Staten kan gifva vetande, men icke ett vetande, som är helgadt af kristlig tro. Den förmår därför icke dana hela människan och måste alltså komma till korta i sin gärning. Hvad en människa med vetande och själsodling på religionslös grund kan betyda, hafva vi allt för sorgliga erfarenheter af i synnerhet i detta land. Vi behöfva ingen särskildt liflig fantasi för att kunna inse hvad vårt folk skulle vara i dag, utan detta kristliga bildningsarbete, som pågått sedan fädernas dagar. Och hvad betyder väl detta arf för kommande släkten? Ett engelskt ordspråk säger: "The fittest survive", och jag vill gärna profetera om detta lands framtid, att den till stor del håller på att dansas i den lutherska kyrkans tempel och i hennes kristliga högskolor. En reaktion i vårt lands andliga utveckling mås-

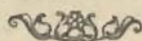
te med nödvändighet inträda. En verklig tvekamp mellan kristendom och otro stundar. Hvem skall segra? Hvem skall väl blifva banérbärare för kommande dagars kultur i detta land? Det folk som är därtill bäst danadt. Det folk, som behåller sanningen, utan att lägga den på förnuftets dissektionsbord, det som förvarar tron på den lefvande Gudens och som fostrar barn och ungdom i denna tro. Så snart som denna tro upphör och intet mera finnes, som väcker samvetet, måste staten gå sin undergång tillmötes. Plutarchus säger: "Snarare kan en stad bestå utan byggnader och gator än en stat utan tron på Gud."

Men där denna statens grundval skall finnas, där måste folkets bildning vara en sant kristlig sådan. Låta vi därför detta våra fäders arf gå i godt skick i våra barns händer, så skola vi däruti hafva en borgen för att den svenska lutherska kyrkans barn skola hafva en framstående plats uti kommande dagars kulturhistoria.

Det är frukten af dessa fäders arbete, som nu börjar mogna, då vi med berättigad stolthet se Sveas söner här och där bekläda statens högsta ämbete, med heder innehafva professorsstolar vid landets förnämsta universiteter, jämte en här af lärare, som i de publika skolorna hafva sig anförodd barnens fostran. Vågade väl prof. Esbjörn, då han anställdes såsom lärare för en skandinavisk klass i Springfield, Illinois 1858 drömma om något sådant resultat, som det vi nu se för våra ögon!

Kunde väl dessa fattiga nybyggarförsamlingar, som då med stor ansträngning bidrogo med sina 25 dollars om året till professorslönen, ana att de därmed lade grunden till ett bildningens tempel, från hvilket deras afkomlingar skulle utgå såsom teol., och fil. doktorer, läkare, jurister, senatorers- och guvernörs-kandidater o. s. v.? Ja, ho kan ana hvilka stora ting Gud har kallat vårt folk att utföra i detta land under tider som stunda, då måhända ännu oanade fruktansvärda stormar skola utbryta öfver oss och hota äfven denna mäktiga stat med undergång!

Må vi därför icke vansläktas från våra dädstora och troskraftiga fäder, utan må vi med trohet fullfölja deras verk och omsorgsfullt vårda det arf, som de genom Guds försyn öfverlämnat åt oss!

En hvilostund i trädets skugga

Vederkvickelse och hvila söker och behöfver nästan en hvar nu i högsommaren. Mången lämnar för några dagar eller veckor möda och id i sin jordiska kallelse — stadens och verkstadens jägtande, buller och rök och damm för att på stilla skogstrand få njuta fullständig frihet och hvila. Att göra så är säkert mycket välgörande för både kropp och själ. Men, ty värr få många intet tillfälle. Många, som allra mest behöfde det, ha herrar, som icke kunna eller icke vilja höra deras bön därom. Men om de ej kunna få dagar eller veckor, så kunna de i alla fall få små stunder. Och dessa tacka vi för.

Någon vecka sedan voro vi ett litet sällskap, som fingo njuta en ovanligt trefflig stund i skuggan af ett löfrik fruktträd. Men som vanligt, var det icke blott eller förnämligast skuggan och omgifningen som gjorde stunden angenäm. Umgänget, samtaleet gjorde det mesta. Samtalet var för mig så intressant, lärorikt och uppbyggligt, att jag skall försöka berätta en del däraf för dig min läsare. Personernas utseende, lyane och sinnelag lämnar jag åt din egen fantasi att måla. Kom blott ihåg, att vi voro på alla sidor omgifna af Guds sköna natur — att skuggan, omgifningen och stämningen voro allt man kunde önska, — att det var en verklig vederkvickelsestund för både kropp och själ.

A. Detta är en skön stund. Den påminner mig om de *tider af vederkvickelse*, som Gud lofvat sin församling. Jag längtar efter en sådan tid. Jaf tycker att de sista 15 @ 20 åren på det hela taget ha varit torkår i vår kära Augustana-synod — kanske i kristenheten, som sådan. Huru skola vi bära oss åt för att få en vederkvickelsens tid? Guds löften äro fullkomligt klara och naturligtvis fullkomligt pålitliga.

Det måste finnas något fel hos oss — något i vårt förhållande, som hindrar Gud att uppfylla sitt löfte.

B. Gud har sina vissa tider bestämda, och vi kunna icke ändra dem. Hvad vi kunna åstadkomma blir blott människoverk.

A. Det är ju sant. Men jag tror icke att det är Guds afsikt och vilja, att vi skola lida långa tider af andlig torka. Jag tror, att Gud just nu, och för öfrigt när som helst, är villig och färdig att utgjuta öfver oss sin Aude och sina gåfvor blott vi voro

mottagliga. Jag känner tvenne församlingar, där det aldrig var riktigt stilla. Hvarje år fick man veta om några, som gräto öfver sina synder och äfven fauno förlåtelse och frid.

C. Så är det hemma hos oss:

A. Jag tror, att vi först och främst borde taga fatt i löftesordet: hvad två eller tre komma öfverens om etc. Låtom oss nu komma öfverens om att bedja flitigt och enträget och föreroendefullt. Jag tror ock, att vi borde ha särskilda sammankomster, utom våra vanliga gudstjänster, där det gifves tillfälle till personlig bekännelse af sitt andliga tillstånd. Jag har sett, att det verkar kraftigt på hela församlingen; det väcker uppmärksamhet och eftertanke; ja, sanningen, då den kommer varm ur bekännarens egen närvarande erfarenhet griper ofta hjärtan och samveten med en oemotståndlig makt. (Flera ex. anfördes).

D. Jag tror, att sådan bekännelse verkar välgörande, där den är *full sanning*, men blir det sed att bekänna så där, så händer nästan alltid, tror jag, att mängen af en eller annan anledning *diktat* erfarenheter. Det är mycket farligt. Det leder bekännaren och kanske fler in på skrymteriets slippriga stig. Och den är den allra farligaste af alla falska vägar. Spurgeon, som nog sett rätt mycket i Guds rike, säger att han aldrig sett en skrymtare blifva verkligt omvänd.

A. Då har jag sett mer än Spurgeon.

D. Möjligen. Men är du riktigt viss? Jag känner en man som för 20 år sedan bekände, att han då i många år varit en skrymtare, fast han hela tiden bekänt sig vara en kristen. Men *nu* hade han blifvit *verkligt omvänd*. Jag fruktar att hans lif, sedt på närmare håll, vittnar blott allt för tydligt, att han fortfarande är en skrymtare. Kanske är det på samma sätt med de skrymtare du sett omvända.

A. Jag tror icke det.

B. Säkert är skrymtarens väg den allra farligaste och säkert är faran stor att genom framkallande af offentlig erfarenhetsbekännelse leda in på den vägen.

A. Jag erkänner att en sådan fara finns, och att man bör vaka där emot. Men vi få icke af fruktan för denna falla i en annan: att göra Herrens verk försumligt.

D. Jag ser äfven en annan fara. Där känslan råkar i svallning i en

församling, blir den smittosam. Så händer att mängen, utan att samvetet blifvit väckt, tycker sig känna syndens tyngd och dom och nöd, då den känslan är rådande i församlingen — att mängen, utan att *viljan* blifvit böjd från synden till den helige Guden, tycker sig känna trons fröjd, då den känslan behärskar församlingen. Så mena sig sådana vara omvända. De ha råkat i andligt själfbedrägeri. Ett mycket farligt tillstånd.

A. Jag har själf sett, att detta kan ske. Äfven mot denna fara måste vi vaka. Men där allt är riktigt, tyst och stilla, där råka de flesta människor i andlig säkerhet. De mena att allt är väl bestämdt, fast de icke lefva i daglig bättring och tro.

D. Jag medger det. Vi behöfva verkligen en väckelse. Men en *verklig* sådan — en verkad af Guds Helige Ande. Jag tror att det finnes i våra församlingar icke så litet längtan efter en sådan. Jag tror att den växer. Detta ger mig hopp. Blir denna längtan blott djup nog och allmän nog, så föder den allvarlig, trägen, troende bön och denna skall bli hörd. — Och du, som läser detta, vill icke du vara med om att längta efter och bedja om tider af andlig vederkvickelse?

Jesus är med oss.

Jag är med eder alla dagar intill världens ände, Matt. 28: 20. Den, som har gifvit oss detta löfte, är trofast och sannfärdig, och hvad han har lofvat, det håller han visserligen. O, hvilken tröst det ligger i detta Jesu löfte! Här kunna vi aldrig vänta annat än att vara pilgrimer, som ej hafva någon varaktig stad. Vi äro ständigt på resa mot evigheten, och hvarje dag, som kommer och går, för oss närmare vårt mål.

Men huru växlande är ej denna resa! Lika som väder och vind växla i naturen, växlar det inom och utom oss. Mörker och ljus skifta. Än smekas vi af nådens sol och kärlekens behagliga vårvind, än bitas vi af tvifflets rimfrost och rysa under otrons köld. Den ena dagen bringar oss uppmuntran och glädje, den andra försätter oss i modlöshet och sorg. Allt växlar på vår väg. Vänner vinnas och vänskapsförbund knyts, men de förra förloras och de senare upplösas. Ju längre det lider på denna väg, sättas vår tro och förtröstan på prof, och vi känna oss öf-

vergifna och äfven glömda. Hvem hafva vi då att hålla oss till och trygga oss vid? Jo, till honom, som gifvit oss denna försäkran: "Se, jag är med eder intill världens ände." Jesus är med oss under alla växlingar. Han är alla dagar densamme, den barmhärtige, nådige och trofaste Frälsaren, som förlåter alla synder och helar alla brister. Han säger till sina försagda barn: "Frukta icke, du lilla hjord; ty det är eder Faders goda behag att gifva eder riket." Han är den gode herden, som vårdar sin klena hjord, vakar öfver densamma och förser den med hvad den behöfver. Jesus är med oss, hvilket är oss nog, huru allt än växlar inom och utom oss. Vissbeten om att han är nära, uppehåller oss, då vi känna oss öfvergifna, skänker oss tröst i bedröfvelsen och mod i striden. Jesus är med oss. Det vederkvicker oss, då vi samlas omkring Guds ord, det uppmuntrar oss, då vi sitta i vår ensamhet, det styrker oss under lidandet, och det lindrar vår sveda, då vi ligga på plågans läger. Jesus är med oss i lifvet, och han förblifver hos oss till lifvets slut. Han lämnar oss ej i den sista striden, ej i dödens nöd; ty han har lofvat att vara när oss i nöden, taga oss därut och låta oss komma till ära. Därför må vi under alla detta lifvets växlingar och förändringar se upp till honom och i tron förbida den saliga dag, då han skall af idel nåd lösa alla jordens band och af nåd föra oss dit, där evig fröjd och glädje vänta oss, och där vi skola få fröjdas i hans närvaro för evigt.

Mitt fasta hopp!

Jesus, du mitt fasta hopp,
du min Gud, som dig förbarmar —
då allt vacklar, tag mig upp
i din kärleks fasta armar!

Slut mig in uti din ark,
att ej fienden mig faller:
strid för mig, du hjälte stark,
på den väg, där du mig ställer.

Gör mig tålig, vaksam, mild,
böj mitt hjärta att dig lyda.
Skapa uti mig din bild,
lär mig dina rätter tyda!

När mot dig jag syndat har,
Jesus, dröj ej att mig tukta!
Två mig, blif du mitt försvar,
böj mig, lär mig dig att frukta!

När du lägger korset på,
gif mig styrka det att bära!
När du lossar bojan, då
lär mig jubla till din ära!

Pastoral förrättningar.**DÖPTA.**

Af pastor Carl J. Renhard:
den 29 maj: Hellen Mildrid, dotter till Louis Johnson och h. h. Christina;

den 13 juni: Carl Nimrod, son till mr och mrs C. J. Bergström;

den 18 juni: Russel Richard, son till mr och mrs Adolf Ekström;

den 22 juni: Ranghild Alice, dotter till mr och mrs John Oberg, Quincy, Oreg.

Af pastor G. E. Rydquist:

den 15 maj: Delbert Theodor och Chester Waldimar, söner af Andrew och Edla Mattson;

den 30 juni: Ernest Waldimar, son till William och Emma Carlson;

Af pastor J. Jespersen:

den 17 juni: Floyd Pontus, son till mr och mrs John A. Anderberg, Spokane;

den 18 juni: Irene Rosshy, son till mr och mrs Peter I. Levander;

samma dag: Arvid Emil, son till mr och mrs John Peterson;

den 21 juni: Emil Edwin, son till mr och mrs Nels Johan Anderson, Liberty Lake, Wash.

den 26 juni: Lillie Andina, dotter till mr och mrs Gustaf Adolf Fredrickson, Ritzville, Wash.

Af pastor Martin L. Larson:

den 18 juni: Roy Ernest, son till mr och mrs Ernest Carlson, Ballard, Wash.

Af pastor Gustaf Bergman:

den 7 maj: Ruby Josephina, dotter till mr och mrs Carl Loreen, Clearbrook, Wash.

Af pastor V. N. Thorén:

den 5 juli: Erik Nymans dotter, Elsie Elisabeth;

samma dag: Isaak Nymans son, Gumar;

den 2 juli: Alfred Johnsons dotter, Vanda Mari;

samma dag: August Ericksons dotter, Anna Irene.

Af pastor N. J. W. Nelson:

den 4 juli: Olof Warren Hjalmar, son till mr och mrs Andrew Olson, Park, Idaho.

VIGDA.

Af pastor Carl J. Renhard:

den 13 maj: Victor Carlson och Ida Henriksen.

Af pastor B. F. Bengtson:

den 17 juni: William T. Björkquist och Selma Matson, båda från Marshfield, Ore.

Af pastor J. Jespersen:

den 6 juni: Charles Dogmar och Augusta Wetter;

den 18 juni: Ole Hanson och Anna Habel, båda från Spokane.

Af pastor G. E. Rydquist:

den 1 juli: Nels Lindberg och Emma Gustafson;

samma dag: Jacob P. Wedell och Bella Peterson.

Af pastor Martin L. Larson:

den 2 juni: Lauritz Skovberg från Seattle och Elinora Saxhaug från Portland, Ore.;

den 3 juni: Frank Oscar Johnson och Bertha Reitan, båda från Anacortes, Wash.;

samma dag: Eric August Mattson från Port Blakeley, Wash., och Alexandra W. Linberg från St Ignas, Mich.;

den 4 juni: Axel Oberg och Mable B. Kauffman, båda från Everett, Wash.;

den 10 juni: Chas. F. Ahrenius och Mary Paulson, båda från Seattle, Wash.;

den 17 juni: Sven A. Gunnerson och Minnie McCally, båda från Seattle.

Af pastor N. J. W. Nelson:

den 3 juli: Sakarias Sakariasson och Annie Knudtson, båda från Nora, Idaho.

JORDEFÄSTADE.

Af pastor Carl J. Renhard:

den 20 maj: Henrik August Carlson, 37 år, 7 månader och 21 dagar, Quincy, Oreg.;

den 13 juni: John Antell, 23 år, 6 månader och 13 dagar;

den 14 juni: Alexander Crocker, 53 år, 4 månader och 20 dagar;

den 18 juni: Louis Johnson, 34 år, 5 månader och 20 dagar;

den 21 juni: mrs Josefina Schwartz, 52 år, 10 månader och 3 dagar.

Af pastor N. J. W. Nelson:

den 9 maj: Fritz Olof Krafve, 7 månader och 14 dagar; Nora, Idaho.

Kungörelse.

Det torde icke vara liknöjdhet, men snarare försummelse, att många af COLUMBIAS läsare ännu restera med sin prenumerationsafgift. Haf godheten insänd densamma under nästa månad till undertecknad, eller lämna den till pastorn i eder församling. På detta sätt bodes om eder bevägenhet i tidningens utgifvande.

GUSTAF BERGMAN,

Sta. A. Bellingham, Wash.

Kyrkliga nyheter.

Från Moscow-pastoratet, Idaho.
F. d. professorn vid Augustana College, pastor Carl J. Södergren från Burlington, Iowa, gjorde detta pastorat en kär och värderad påhälsning strax efter midsommardagen. Söndagen den 25 juni höll han i Moscow öfver dagens text en gedigen högmässopredikan. Samma dags e. m. predikade han i Troy med kraft och värma öfver text ur Esaias bok. På kvällen den 26 höll han å sistnämnda plats sin engelska föreläsning och i Moscow höll han sin svenska föreläsning den följande kvällen. Båda voro i sitt slag utmärkta och åhördes med spänd uppmärksamhet. Vi tacka hjärtligt för besöket och säga: Välkommen igen!

Då detta skrives är muraren i färd med att lägga grundvalen till vår nya kyrka i Moscow. Nästa gång hoppas vi kunna berätta om hörnstensläggning.

* * *

Portland. Pingstdagen konfirmerades årets nattvardsharu, 19 till antalet; och 12 nya medlemmar förenade sig med församlingen, däraf 10 kommunicanter.

Herr Oscar Carlson har nu återkommit från synodalmötet och en längre resa i Minnesota för att där hälsa på släktingar och vänner. Han återres här med stor glädje.

Denna månaden är fosternas månad för oss här i Portland. Måndagskvällen den 10 håller pastor C. J. Södergren föreläsning; den 13, 14 och 15 håller herr Dahl sina illustrerade föreläsningar; den 18 håller dr A. W. Williamson från Rock Island föreläsning; den 28 hålla fru Edla Lund från Rock Island och professorerna Lindberg och Löfgren från Lindsborg konsert i vår kyrka; den 29 ha vi skandinavernas dag och den 30 Luther-dagen, vid hvilka tillfällen prof. Ernst Pihlblad från Lindsborg och pastor Martin Larson från Seattle hålla tal.

De äldre kvinnornas förening sammantredde den 6 dennes i pastorsehemmet. Ganska många voro tillstädes, och kontantinkomsterna blefvo \$10.25, hvilken summa anslogs till hospitalet i Rajahmundry, Indien.

Ny trottsar fögges nu vid våra nyligen inköpta kyrkolotter på 19 och Irving gatorna. Flickornas sällförening bekosta materialet och ung-

herrarna i församlingen göra arbetet kostnadsfritt.

* * *

Astoria, Oregon. Torsdagskvällen den 8 juni firades en fest i vår kyrka, som var den första af sitt slag i staden, nämligen invigning och profspelning af en piporgel. Festen var särskildt lyckad. Kyrkan var till trängsel fylld. Prof. Fredrick Goodrick från Portland var engagerad att utföra profspelningen, hvilket han ock gjorde som en mästare. Pastor C. J. Renhard höll ett kort men godt festtal. Församlingskören och en manskör deltog med i programmet på ett mycket förtjänstfullt sätt.

Den nya piporgeln är en gåfva till församlingen från Dorcas-föreningen. Denna förening stiftades för fem år sedan, och har under sin korta tillvaro varit till stor hjälp i församlingsverksamheten. Redan första året ställde sig föreningen i spetsen för anskaffandet af ringklocka. Sedermera insatte den elektrisk belysning i kyrkan, och nu sist detta stora företaget. Den församling, som har en sådan ungdom, går en ljus framtid till mötes.

Pingstdagen var åter en högtids- och glädjedag i församlingen. Årets nattvardsbarn konfirmerades då. Dessa voro elfva till antalet. Emedan barn och ungdom mottager undervisning på engelska språket, utfördes konfirmationen äfven på detta språk. Ett särskildt ord må sägas om vår engelska "Hymnal" och ritual. Dessa två göra öfvergången från det ena språket jämförelsevis lätt. Särskildt vid nattvardsgången på pingstdagen märktes detta. Fastän äfven nattvardsritualen utfördes på engelska, så deltog både unga och gamla. Till och med de grå och lutande stapplade fram till Herrens bord, att med de unga inviga sitt hjärta på nytt till Herrens boning och tempel. De gamla tonerna, som rörde deras hjärtan i ungdomen, sjöngos, och gudstjänstordningen var ju densamma. Språket hade för dem, som det bör hafva för alla, en underordnad betydelse. Saken är det förnämsta, språkfrågan löser sig själf i denna församling, och det utan strid. För de gamla är väl modersmålet kärast, men de äro icke själfviska. De se på barnen och framtiden. Som en gammal man sade till mig en gång, när jag frågade honom om han kunde sjunga engelska: "Får jag bara tonen, så

sjunger jag för mig själf!" Han menade på svenska förstas.

Kyrkans undervåning är nu fullt färdig. Kyrkans utsende har därigenom så förändrats, at det ser ut, som vore det en annan kyrka. Kostnaden för det hela uppgår till \$2,000, hvaraf allt är subskriberadt utom ett hundra dollars.

Hr August Olson, som har varit församlingens ende kyrkoväktare, har af ålderdomsskäl afsagt sig sin mångåriga syssla. Församlingen ihågkom honom med en liten minnesgåfva för trogen tjänst i form af en dyrbar käpp med guldhantag.

G. E. R.

* * *

Vancouver, B. C. Pastor Rubert Swanson med sin unga fru anlände till Vancouver den 6 juli. De skola här upptaga missionsarbetet och befrämja Guds rike bland landsmännen i denna stad. Vår församling har byggt sig en rätt ändamålsenlig kyrka i en fördelaktig del af staden. Missionsarbetet är åtminstone så till vida påbörjadt att församlingen nu kan möta i eget tempel, hvilket ej betyder så litet. Missionsmöte hålles härstädes den 29—31 augusti. I sammanhang därmed hålles kyrkoinvigning och pastorsinstallation.

* * *

Clearbrook. Den 18 juni konfirmerades årets nattvardsbarn, som voro Rosie Carolina Swenson, Ellen Victoria Swenson och Hattie Evelina Johnson. Kyrkan var rikligt dekorerad med blommor och grönt och mycket folk voro tillstädes både från Everson och Nooksack.

* * *

Bellingham. Kvinnoföreningen höll svauktion den 23 juni, som inbragte den nätta summan af \$70.90. Mr Charley Lindsey fungerade som auktionist. Den 3 juli höll pastor C. J. Södergren från Burlington, Iowa, en förträfflig föreläsning under ungdomsföreningens auspicier. Den fjärde juli firades på tillbörligt sätt ute i det gröna. Församlingen och dess vänner hade där gemensam middag och supper. Pastor Södergren var äfven närvarande och ärade oss med både sång och tal. Ett hjärtligt tack och välkommen åter.

* * *

Cover D'Alene, Idaho. Kyrka håller nu på att byggas. Den skall bli 28 fot bred och 50 fot lång samt ha ett tillhygge 20x10. Fyra barn mottaga konfirmationsundervisning. Pastor C. C. Södergren föreläste här

den 29 juni öfver "Trichotomy, or The most wonderful Thing in the World."

* * *

Spokane, Wash. Pingstdagen var för denna församlingen stor, både glädje och sorgedag. På förmiddagen, eftermiddagen och kvällen var kyrkan till trängsel fylld med folk. På förmiddagen konfirmerades årets nattvardsbarn, fjorton till antalet, sju på svenska och sju på engelska. Svaren på de framställda frågorna och konfirmationslöftena afgäfvos rent och klart. Må de blott ej glömmas under vandrigen genom denna farliga värld. Herre, bevara du dessa barn och fräls dem från ondo!

På kvällen firades en mycket treflif, lärorik och trosstärkande fest. "Re-union" hölls då af församlingens konfirmander. Ganska många hade infunnit sig, ehuru icke alla, ty det var omöjligt, emedan skaran vida skingrats under de år församlingen existerat. Det var den första konfirmand "re-union" som hållits i denna församling. Tal höllos af studerandena Anders André och Oscar Liden samt församlingens pastor. Ett godt musikaliskt program utfördes äfven.

Klockan tre på eftermiddagen firades begrafning, under rätt ömmande omständigheter. Söndagen förut frågade man hvarandra, hvad orsaken kunde vara, att mr John Peterson ej var på sin vanliga plats vid gudstjänsten eller söndagsskolan. Han brukade ju aldrig vara borta, hurudant vädret än var. Att han var sjuk, anade man icke, ty han var ju ung och frisk och stark och såg ut som själfva hälsan. Bestörtningen blef därför stor, när på fredagsmorgonen den 9 juni den ledsamma underderrättelsen hastigt spred sig, att han fått sluta sina dagar. Man kunde knappast tro det till att börja med, men det var dock sanning och man började förstå att kyrkan och hela samhället gjort en stor förlust. Särskildt kände man ett djupt deltagande i sorgen med den åldriga modern samt den snälla och innerligt älskade efterlämnade unga makan, som han endast sju veckor förut hämtat från Wisconsin och infört i ett fint, trefligt hem under de mest ljusa framtidsutsikter. Må Herren trösta de sörjande. Sorgen och saknaden är stor, men vi sörja dock ej som de, som ej ha något hopp. Frid öfver hans minne.

Pastor C. J. Södergren har gästat

vår goda stad. Han föreläste på svenska den 28, på engelska den 30 juni och predikade söndagen den 2 juli. Alla voro glada och tacksamma, somingo höra honom och göra hans bekantskap, och han är hjärtligt välkommen åter, om tillfälle därtill gifves.

För en tid sedan sände synodens kvinnomissionsförening genom sin vice ordförande, fru Jespersen, subskriptionsböcker till Columbia-konferensens alla prästfruar med begäran, att de skulle samla penningar för ett hospital i Indien. Fru Bengtson, Marshfield, Oregon, har svarat med att insända \$16. Bra gjort. Det manar till efterföljd. Tack! Tack!

Program

för Columbia-konferensens möte i Marshfield den 2—7 augusti.

Onsdagen den 2.

Kl. 8 e. m. Konferenspredikan, ordföranden.

Torsdagen den 3.

Kl. 10:30. N. J. W. Nelson: Den troendes vittnesbörd, 2 Kor. 4: 13.

V. N. Thorén: Vittnesbördets visshet, 1 Joh. 1: 1—4.

Kl. 2. Samtal.

Kl. 8 e. m. G. Bergman: The Possibility of Salvation, Joh. 1: 12.

R. Swanson: How to be sure of being Saved, 1 Joh. 3: 1—2.

Freldagen den 4.

Kl. 10—12 f. m. Samtal eller diskussion. Ämne: Tredje trosartikeln. G. A. Anderson inleder diskussionen.

Kl. 2—5 e. m. Diskussion.

Kl. 8 e. m. Ungdomsfest.

G. E. Rydquist: Purity in Heart, Matt. 5: 3.

J. Jespersen: Purity in Life, Tit. 2: 11—14.

Lördagen den 5.

Pastoralkonferens.

Söndagen den 6.

Kl. 10 f. m. B. S. Nystrom: Skriftetel.

G. A. Anderson: Högmässapredikan.

Kl. 3 e. m. Söndagsskolfest. Engelsk. Tal till söndagsskolan af pastorerna Larson, Frisk och Renhard.

Kl. 8 e. m. Aftonsång. C. E. Frisk, engelsk; Carl J. Renhard, engelsk.

Måndagen den 7.

Utflykt i det gröna. Tal af kateket Hawkins samt af de närvarande pastorerna. Musik af kateket Hawkins.

B. E. BENGTSON.

Sorgeresolutioner

antagna af den sv. ev. luth. ungdomsföreningen i Spokane, Wash., med anledning af mr John Petersons fränfalle den 9 juni 1905.

Alldenstund Herren i sitt allvisa råd behagat hädankalla vår afhållne vän mr John Peterson, som i många år tillhört och tagit verksam del i vår förening, därför beslutadt:

att vi med tacksamhet till Gud erkänna den välsignelse, som kommit oss till del genom denne vår väns flärdfria vandel och kristliga umgänge, samt uttrycka det hoppet, att han fått ingå i Guds rolighet:

att vi innerligt deltaga med hans efterlämnade maka, moder, syskon och anförvanter i deras stora sorg och saknad:

att vi med undergifvenhet för Guds vilja erkänna, att alla Herrens vägar äro goda, ehuru de för oss ofta synas underliga, och att vi böra taga denna skilsmässa såsom ett tillrop till oss att alltid vara redo, närhelst Herren behagar kalla oss hädan.

Vidare beslutadt, att en afskrift af dessa resolutioner sändas till den affidnes hustru och anförvanter samt införas i tidningarna COLUMBIA, Ungdomsvännen och Minnesota Stats Tidning.

Spokane, Wash., den 16 juni 1905.

A ungdomsföreningens vägnar,

KOMMITTERADE.

Sorgeresolutioner

antagna af kyrkostyrelsen i den sv. ev. luth. Salems-församlingen, Spokane, Wash., med anledning af mr John Petersons fränfalle den 9 juni 1905.

Då Gud i sin outgrundliga vishet hemkallat i blomman af hans ålder, i hans krafts dagar vår innerligt älskade och högt aktade vän mr John Peterson, som under de femton år han tillhört vår församling alltid ädagslagt en fast kristlig karaktär och ett djupt intresse för församlingens olika verksamhetsgrenar, böja vi oss ödmjukt under Guds vilja, som dock alltid är kärlek och nåd, och hysa innerligt deltagande med efterlämnade makan, modern och syskonen samt bedja Gud, att han i nåd ville hugsvala de sörjande.

Må minnet af hans vänliga och trofasta personlighet ständigt mana oss att med allt större nit och trohet verka Herrens verk.

Spokane, Wash., den 9 juni 1905.

KYRKOSTYRELSEN.

Pingstens gåfva.

Med underbara känslor, som vi lättare kunna ana än beskrifva, var det som lärjungarna sågo sin Mästare på lätta vingar upptagas i skyn. Mycket rörande Jesu person och verk hade lärjungarna efter Jesu uppståndelse skådat i ett klarare ljus än förut. Dock, ännu mycket med hänsyn till Frälsaren, hans rike med dess natur och sanna öfverjordiska vänner, nämligen att det ej var af denna värld, och som därför under förnedringsgestalt och svåra pröfningar måste vinna sina segrar för himmelen, var för dem ofattbart.

Först genom Anden, pingstens gåfva, skulle lärjungarna få mottaga fulla frukten af Jesu offerdöd och hans bortgående till Fadern. Anden skulle förmedla Jesu frid i deras själar; han skulle "taga af Jesu ord och förkunna för dem"; han skulle i allt fullare mått uppenbara och tolka för dem Jesu kärlek. Han skulle blifva underpanten på den treenige Gudens inneboende i dem. Anden skulle ständigt vara sigillet på deras barnskap och utlofvade himlaarf.

Lärjungarna voro nu lämnade ensamma i en ond och förvillande värld. Deras Mästare och sanne vägledare var nu borta. Den Helige Ande skulle ersätta hvad de mistat. Utlagna från lögnens värld skulle de frälsa sin egen själ, men äfven utföra det uppdrag, Herren gifvit dem, nämligen att predika korsets evangelium och göra folk till Kristi lärjungar. Härtill behöfde de Anden att "leda dem i all sanning." Af Guds Ande skulle de besjålas, så att Gud genom dem fick utföra sitt pånyttfödande och frälsande verk i världen.

Hur behöflig var då icke Andens ledning uti allt!

För att bringa ämnet närmare, hem till oss själfva — annars kunde någon säga: nog kunde tron på Anden och hans verk vara af något värde under *den* okunniga och råa tiden och för resten hör alltsammans till forna tidsåldrar — fråga vi: behöfva vi Guds Ande?

Vår tid är en oandlighetens tid, och äfven på det andliga området har man blifvit oandlig. Man drifves, man brinner af en eld, af världslustans, girighetens, afundsjukans, hämndlystnadens och alla lidelsers hemska helvetiska eld.

"Begärens brud tar öfverhand,

där Andens lif ej väckes; den bryter ut och blir till slut en eld, som aldrig släckes." Äfven såsom en förfinad världsmänniska är man andelös och har intet sinne för det eviga och oförgångliga, liknöjd för allt, som ej kan räknas i cents och dollars.

Mänskligheten är solidarisk, och därför, liksom den ene har mer eller mindre del i den andres synder, så utöfvar den ene ett starkt inflytande på den andre.

Därför sträcker sig oandligheten in i kyrkliga kretsar. Man vill göra såsom andra göra, tänka såsom andra, sträfvä för samma intressen, glömmande, att det mynt, som ej förgår, ej bär guldets prägel, och att de skatter, som själen skall sist behålla, äro af ett evigt och oförgångligt värde.

Saknaden af Guds Ande är orsaken till all världslighet, sömnaktighet och liknöjdhet för sin egen själs välfärd och Kristi sak på jorden.

Hvad behöfva vi då mest för närvarande? Guds Helige Ande.

Anden är den himmelska vårsol, som värmer, upptinar hjärtats is, bereder detsamma för evighetens utsäde, Guds ord. Nog höra folk Guds ord nu för tiden, men huru ringa synlig frukt förmärkes det icke? Bed om Anden, och en värdag skall uppgå i din själ. Då blir det en lust att höra, men icke mindre att själf betrakta Guds ord i ditt eget hem. Åhörarna, lika mycket som predikanten, måste bereda sig för predikan.

Härvärdag har bönen en stor betydelse, bön om Guds Ande. Han stillar hjärtat och stämmer själen till möte inför Gud. Och hvad vill han? Han vill genom sin Ande "öfverbevisa världen om synd, om rättfärdighet och om dom." Han vill gifva dig sin Ande till bättring och sann tro. Denna Ande vill tända i dig den eld, som Kristus kommit i världen att tända, kärlekens eld. Den elden utsläcker all onskans eld och väcker ett nytt lif, ty att älska, det är att lefva, lefva i Gud och i hans Sons kärlek, den kärlek hvar med han älskat dig in i döden.

Vi behöfva pingstens gåfva, den Helige Ande, under tidens oro. Han är den stillhetsbringande fridens Ande, som försätter själen i verklig ro i Gud. Ofta känner sig själen som en jagad hind långt borta från hemmet. "I Gud har min själ sin ro." Bed då om stillhetens och fridens Ande! Under de stilla stunderna i lifvet är det, som själen försjunkar i sin Gud, hvilat ut hos honom, hämtar andliga lifskrafter och får känna en försmak af det utsägliga, som himmelen en gång skall gifva alla dem, som mottagit och undfått himmelens Ande, som är Guds Ande. Bed då om denna An-

de! Bed träget, bed i Jesu namn! Bed om pingstens gåfva!

"O du, Guds Helge Ande! kom, slit sönder satans snara. Det ord vi fått af Herranom, uti vår själ bevara, på det en hvar må, heliggjord, lofsjunga Gud med gamman, och Jesu Kristi dyra ord oss leda allesamman till himlens glädje! Amen.

JOEL OLSENIUS.

MOLINE PIANON & ORGLAR

äro till alla delar mera omsorgsfullt byggda än alla andra och hafva således en mera klar och fyllig ton samt vara längre. De säljas nu billigt. Kataloger och prislister erhållas gratis genom att tillskrifva

J. PETERSON & CO., - Moline Ill.

Till salu. Sjuttio acres godt land. Fyra acres "cleared". Cedertimmer på landet nog att betala det. För vidare upplysningar skrif till ägaren, WILLIAM NEWMAN, R. F. D. Nr 1, Bellingham, Wash.

WESTERN WASHINGTON

with its vast bodies of timber, affords ample opportunity for the establishment of lumber and shingle mills. The soil when cleared, is exceedingly productive, and fruit, grain and vegetables grow in great abundance. These find a ready market in the lumber camps, the larger cities, and the Alaska trade. Government timber land can still be secured, while cut-over lands, suitable for dairying and truck gardening, can be purchased at reasonable prices along the Northern Pacific Railway, between Seattle and Sumas.

For maps and full information regarding this and other regions along the Northern Pacific Railway, ask for Series H 212. Write to

C. W. MOTT, Gen'l Emigration Agent, Northern Pacific Ry., St. Paul, Minn.

OLSON & JOHNSON

Möbel- & Järnhandel

Stort lager * Priserna de billigaste
Troy, Idaho.

OSCAR LARSON,

Tyger, Kläder, Skor,
Hattar, Herrekliperings-artiklar och
Grocerier.

TROY, - - - - IDAHO.

J. A. BJÖRKLUND

Kom och bese mitt rikhaltiga lager af

VAGNAR & FARMREDSKAP.

TROY, - - - - IDAHO.

Det bästa är alltid det billigaste, och det är hvad ni får hos

Geo. Creighton,

parti- och minuthandlare med

Tyger, Kläder och Skor

SVENSKA TALAS.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Endast bästa arbete utföres å

Moscow Steam Laundry

H. P. EGGAN,

Skandinavisk Fotograf.

Porträtter insätts i ram.
Rikhaltigt förlag af tafflor.

3:dje gatan, - Moscow, Idaho.

Will E. Wallace

JUVELERARE och OPTIKUS

Opp. Post Office. - Moscow, Idaho.

CHILDERS & CHILDERS

Fresh and Home-made

CANDIES, ICE CREAM & SOFT DRINKS

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Hagan & Cushing

Första klassens

Kötthandel

BUTIK Å MAIN STREET

Högsta kontanta pris betalas för biffläsk, fårkött och fjäderfä.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist.

Stort förlag af skol- och andra böcker samt utrustning för kontor och skolor.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Motter, Wheeler Co.

The Leaders

MOSCOW, - - - - IDAHO.

JAP-A-LAC

Wood finish, Floors, Furniture, etc.

The Gem City Hardware Comp., Ltd.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

DAVID & ELY

DEPARTMENT STORE

The largest and best stock of goods in North Idaho. Call and look the stock over.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Columbia

Published monthly by Augustana Book Concern
Rock Island Ill., Price 50 cents a year.

Entered at Rock Island Post Office as second class
mail matter.

Parker Printing Co.

Tryckeri, Bokbinderi

RUBBER STAMPS, BLANK BOOKS

1215 RAILROAD AVE. BELLINGHAM, WASH.
Phone Red 263

Bellingham Bay & British Columbia R. R. Co.

Time Card Effective June 4th, 1905

Trains arriving at Bellingham at
11:10 a. m., and leaving Bellingham
at 4:40 p. m., connect with Cana-
dian Pacific railway at Sumas.

Trains leave Bellingham—

No. 1—Passenger daily 4:40 p. m. for
Sumas, Maple Falls, Glacier, Van-
couver and all points East.

No. 3—Passenger daily, except Sun-
day, 5:15 p. m., for Everson and
Lynden.

No. 5—Mixed daily, except Sunday,
9:25 a. m. for Sumas.

No. 7—Passenger, Saturday only, 8:40
a. m., for Everson, Lynden, Sumas
and Glacier.

No. 13—Passenger, Sunday only, 9:30
a. m., for Sumas.

No. 15—Passenger, Sunday only, 6:10
p. m., for Everson and Lynden.

Trains Arrive Bellingham—

No. 2—Passenger daily 11:10 a. m.,
from Glacier, Sumas, Vancouver
and all Eastern points.

No. 4—Mixed daily, except Sunday, 9
a. m., from Lynden.

No. 6—Mixed daily, except Sunday,
4:40 p. m., from Sumas.

No. 8—Passenger, Saturday only, 6:20
p. m., from Glacier, Sumas and
Lynden.

No. 14—Passenger, Sunday only, 9:05
a. m., from Lynden and Everson.

No. 16—Passenger, Sunday only, 5:35
p. m., from Sumas.

A. BRANIN, Asst. Supt. J. J. DONOVAN, Gen. Supt.

THE Coffee Club

1209 Dock St.
BELLINGHAM

is not a "Charity." It is philanthropy
on a business basis. At the Lunch Coun-
ter you get "value received" for your
money. The best food that can be bought
is served.

The Profits are used to Maintain the
FREE READING ROOM.

Daily papers and latest magazines al-
ways on hand. If you lunch here, your
money benefits others as well as yourself.
Hot Lunches from 6:30 a. m. to 10 p.
m. Entrance to Lunch Counter through
Reading Room.

O. B. Read, manager

Real Estate First Mortgages

14 Years Experience in Whatcom Co.
Only Conservative Loans Made
Personal Examination of all Securities
Titles Carefully Examined

We look after taxes and insurance, collect
and remit principal and interest
promptly without charge. We
invite correspondence.

Thomas & Simpson Investment Agents

Cor. Holly and Bay Streets Bellingham, Wash.

P. L. HEGG, Fotograf

Gör förstoringar i alla grader.
Vyer, vykort och Souvenir Album i sorte
rade lager. Stort lager af fotograf-mate-
rialer och taivelramar. Lägsta priser

1255 Elk Street, Bellingham, Wash.

A. G. WICKMAN THE TAILOR

210 E. Holly St., Bellingham, Wash.

VID
BOKINKÖP tillskrift oss...
Största upplag Religiösa Skrifter
och SKÖNLITTERATUR
IMPORT AF NYA SVENSKA BÖCKER ERHÅLLES STÄNDIGT
Katalog gratis på begäran. **Lutheran Augustana Book Concern**
FILLAL: ST. PAUL, MINN. ROCK ISLAND, ILL.

BELLINGHAM,

Whatcom co., Wash.

erbjuder stora fördelar

Belägen invid Puget Sound. Har ett
ideelt klimat. Iuga åskstormar
cykloner eller skadedjur. Ideelt för frukt-
odling och boskapsskötsel. Flera tusen
acres land ännu ouppodlade. Har trans-
kontinentala järnvägar, som stå i direkt
förbindelse med handels- och sjöfartsin-
dustrien. Fördelaktigaste läge för stora
fabriker och verkstäder.

Vi sälja stadslotter för
\$25.00 vid inköpet och
resten i fem dollars
månatlig afbetalning.

Bellingham Bay Improvement Company

(The Townsite Co.) Depot Bldg., R. R. ave.

Henry Engberg

Apotekare

och kemist.

BELLINGHAM, WASHINGTON

Your Chance To Go West

Whether you go to settle, or only seek an opportunity
for a new home, you can take advantage of especially
low rates. One-way colonist tickets until May 15th.
Round trip homeseekers' tickets every Tuesday during
March, April, May and June.

Magnificent country. No better soil, climate and op-
portunities. Own a farm and a home where profits
are sure. Reached via

Northern Pacific Railway

Write at once for maps, booklets and special informa-
tion. Ask for Series L. 918, C. W. Mott, General
Emigration Agent, St. Paul. Rates and information
from A. M. Cleland, General Passenger Agent, N. P.
Ry., St. Paul.